

ДІЛО

виходить щоденно передполуднем

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринна ч. 10, II. пов. Конт. почт. шваб. 143.322. Адреса для телеграм: «Діло», Львів. Год. Редакція приймає від 11-12 год. передполуднем Рукописів не звертається.	ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 450 зол. За границею: В Америці: 1 долар, Франції, Голландії, Бельгії 20 фр., Італії 750 ал., Німеччині 750 ал., Швейцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. з., Румунії 150 лей, Болгарії 750 ал., Аустрії 750 ал. — Зміна адреси 1 гол.	Телеф. Редакції: 29-41. Друкарні: 29-26. В СПРАВІ ОГЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.
---	---	---

В другій фазі.

Львів, 4. лютого 1928.

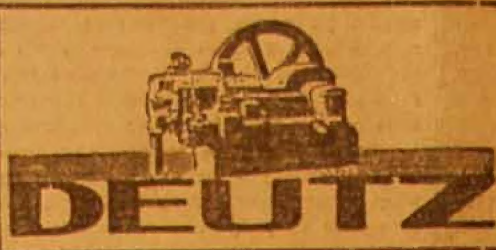
З вчорашнім днем, з днем 3. лютого, скінчилася перша фаза виборчої акції, фаза, яка розпадається на дві частини: на підготовку списків виборців і підготовку списків кандидатів. Перша фаза має вузькі рамки. Вона відбувається по більшій частині в чотирьох стінах. Указання виборчих списків, номінування кандидатів, їх чергування на листах, — все це відбувається в чотирьох стінах громадських чи районних (обоводних) канцелярій, в чотирьох стінах партійних комітетів то-що. Участь громадянства в цій фазі є розмірно слабка і здебільшого посередня (на інформаційних візках і зібраннях).

З моментом закінчення перевірки виборчих списків, з хвилиною закріплення кандидатських листів (державних й окружних) виборча акція набирає живішого темпа. В гру входить вже престиж, сила і значіння поодиноких партій, блоків, народів. Тут треба вже напружити всі сили, щоб виграти виборчу кампанію, щоб виявити силу організації, зручність і меткість її діячів та агітаторів. Програми поодиноких партій, тривалість і доцільність виборчих союзів (блоків) піддається оцінці й санкції широким мас.

Престиж партій, сила і значіння політичної організації стоїть в осередку другої фази виборчої акції. Відгадуванням організації та її престижу в одному напрямку є вже устійнені на окружних листах кандидати, а в другому напрямку громадянство, виборча маса. Ці три чинники надають виразну печать виборчій акції в другій фазі. З одного боку грає тут головну роль момент масовості, а з другого боку момент індивідуальний, особистий. Устійнені кандидати входять у безпосередній зв'язок з масами на візках, зборах, нарадах, представляються виборцям, виступають програмові промови і складають заяву, переводять рішучий ідеологічний бій зі своїми противниками. Зовсім природно, що момент особовий і масовий вводять живіше темпо у виборчу акцію, розколюють маси, примушують їх до застанови і до рішення, яку листу підтримати, на котрий з виставлених списків віддати свій голос. Так діється аж до дня виборів, аж до хвилини віддачі голосів і ствердження мовою цифр перемоги чи поразки поодиноких партій у виборчій грі.

Не дивно, що звідусіль сигналізують відомості про відбуті або оповіщені візкі і збори, не дивно, що часом переповнені візками з виборчого руху, не дивно, що вже на добре завертисся виборчий круткіж. Милість і сонність, що була прізнакою першої фази виборчої акції, минула безповоротно і невідлечливо. Навіть північні землі, які не виявляли більшого зацікавлення виборами, починають будитися з просони, хоч з другого боку годиться зазначити, що там державна адміністрація слідує вільній переполю вічевого руху «неблагонадійних» партій.

На українських землях головний бій буде зведений у теперішніх виборах між національним табором, що виступає у виборах у союзі з іншими непольськими народами,

МОТОРИ- Diesla без компресора, газові, бензинові і т. д. моторові, льокомотиви льокомотивів, помпи, компресори, дорогові вальці і т. п. як також фабрики ф-ми Humboldt, Köln

заступництво
„DEUTZ-HUMBOLDT“
Н.М. А. Гольд Шахерль
ЛЬВІВ РОМАНОВИЧА 1/А
Телефон 6-72

та інтернаціональним табором, що кооперує з інтернаціональними партіями польськими (ППС-лівиця, Незал. Партія Хлопська), жидівськими і білоруськими. Посередній табор, як: соціалісти-радикали, уперівці, епігони соціал-демократії, всякі „безпартійні“, індивідуальні амбіціонери то-що, тільки заземнюють ту боротьбу, плутаються між цими двома ясно зазначеними таборами. Ці посередні партії, що підносять Божові свічку і чортові огарок — або навпаки, — тільки отаманізують українське громадське життя, вводять замішання у виборчу акцію.

Такий чи інший виборчий успіх цих партій і гуртків про ніщо не буде свідчити, хіба про продовження періоду безладів, помішання понять, вічних хитань, неясності і нерішучості.

Про табор хлібоїдщини всяких видів і конструкцій не доводиться говорити, бо він, навіть виступаючи „самостійно“, входить в польський табор. Такий чи інший успіх хлібоїдів може свідчити хіба про польські впливи на психіку українських темних і несвідомих гуртків, про рівень національної і соціальної відсталості, про „притягаючу

силу“ адміністративних чинників, про вплив деморалізації. Навіть можливо найбільший успіх хлібоїдських лист, чи то „самостійних“, чи то під фірмою „санаційно“-урядових або польських псевдоклясових чинників, не матиме найменшого впливу на дальший розвиток подій, на настрої, переконання і змагання українського громадянства. Є це заява витрата енергії і матеріальних засобів. Без сумніву, не можна легковажити хлібоїдській акції, бо шкоди від неї можуть бути значні, але рахувати на якісь наслідки, зміни — це наївність і самообман.

Рішальний бій, оскільки йде про українське громадянство, про душу українського народу, про впливи на українські маси, розіграється між національним табором, тісніше кажучи: між Українським Національно-Демократичним Об'єднанням, та інтернаціональним табором, тісніше кажучи: Сель-Робом й іншими інтернаціональними партіями.

У виборах українські маси визнають, чи у нас домінує інстинкт національного самозбереження, чи переважає залежність від чужих, посторонніх впливів.

на випадок війни крім Франції та Англії, Чехословаччини, Польщі і Імовірно Румунія, всі озброєні від ніг до голів. Якщо всі ті забезпечені і підписи в Льокарно недоволяють чи називають їх іхати до Льокарно? Чи домагання нових гарантій не є образою не тільки Німеччині, але й Англії? Чи вони не входять поза межі версайського договору? Чи Німеччина може бути мирно настроєна, коли після всіх складених доказів мирної політики, її кидають, що Рейнщина може бути звільнена аж при нових гарантіях? Чи такі заяви Франції не роблять враження нещирої гри?

А висновком цих усіх питань була заява Штресемана: Німеччина домагається звільнення Рейнщини, тому, що вона вважає німецько-французьке порозуміння підставою європейського миру. Продовження окупації є вічною перешкодою цього порозуміння. І в другій своїй промові, після першого гомону, що і счилось від односторонніх оплесків усіх німецьких партій, Штресман, у полеміці з націоналістами на тему внутрішньої політики, заснував основну лінію теперішньої німецької закордонної політики: Льокарно не є кінцем мирової політики, а шойно починком. Коли Франція вважає окупацію Рейнщини за політично-торговельний козир, який можна використати на інше матеріальне добро, то треба би їй відповісти, що в політиці є інші цілі як матеріальні збоготи.

Така заява схвилювала вже польську пресу, яка здебільшого єднає політику роззброєння із нім.-польськими торговельними договорами, так само щойно початими. Французька дотеперішня теза: спочатку безпека, потім роззброєння — сильно захитана простолінійною заявою Штресемана, який уважає Німеччину роззброєною, а тим самим уповні безпечною для Франції та європейського миру. Ця заява вказує зовсім ясно на становище Англії в усій льокарнській проблемі: мир не буде забезпечений договорами між поодинокими державами, що мають спільні інтереси, а загальним рівним принципом для всіх держав. А без взаємного довіря цей принцип безвартний.

Не є виключене, що Франція ще раз повторить Німеччині: „а ми такі тобі не віримо“, в чемній, закритій формі, але від цієї форми атмосфера перед береговою сесією Ліги Націй ледве чи проясниться.

„Петро Великий“ в Парижі.

(Від нашого кореспондента)

Париж, 27. січня 1928.

Так уже писано, що від п'яти місяців по минути Парижани 24 година без дощу. Падає собі дощ кожної доби як не в день то в ніч. В останні дні дощ падає в погли, за то дні гарні, сонячні. В цьому огляді сонячному світку, перебіжкою крізь біло-синій серпанок випарів, що лишає на паризькій вулиці від Сени і може також з нездажданою Океану, — ажора й інші весело мерехтять бараноті зорухованні й отагні; замасні шквни й завітні урядові будівлі, великі готелі, пам'ятники по площамі і вулицям. Французькі „триколіори“, очевидно, дають тон; та коли зацікавлені, ви ближче приглядаєтесь шитилям зорухованим, то не можете не відкрити любові до цієї червоно-білої зорухованки в самому осередку кожної антиції. Що дощ таке, як черна пляхта з якимись блискучими рисунками? Виражає на першу сторінку газеті газети і бачите: цар Афганістани гостить в Парижі. Для цього це парад, а ней незадажданий стій — афганістанистий.

В своїй паризькій мажорі по краях музичанського світу і по доріжках тріх континентів: Азії, Європи й Африки, цар Афганістани казав оце у Парижі. Волею не волею з великою літкою по вулицям і площадкам цього міста і околиці, по палісам завішаним, по фабриках. Бо з Францією зв'язує Афганістанистани шари доброзичливості тао-сана. Не бачили нікого небезпечного для своєї країни з французького боку і цілий плесок французьку думку й організаційну силу, цар Афганістани казав одна з афганців Парижа — штовхав для свого сина і вступивши, а французькі інженери і інструктори — булячишми своїм отагів і організаторами проектів штовхав Афганістани.

II.

Га. годі Штресман до цього і так згоді

Німеччина має досить.

Відповідь Штресемана на французькі домагання.

Німецький міністр закордонних справ Штресман, лауреат Нобеля за працю для миру, один із найбільше поміркованих німецьких дипломатів, що зміг досі погодити Берлін, Париж і Льокарно, лівицю та правіцю неждано при бюджетовій дискусії в парламенті не витерпів і кинув таке гостре слово, що воно відбилось голосною луною у Франції та Польщі.

Привід до цього слова? Німеччина має 15-го березня взяти участь у зборах Ліги Націй, що радитимуть над затяжною проблемою безпеки миру та роззброєння. Німецький уряд вислав на цю тему до Ліги свій меморіал із увагами та заявою охотно взяти участь у нарадах. Та ось недавно Поль Бошкур висловлюючи думку французької опінії сказав у своїй промові, що евакуація Надренії є безпосередньо зв'язана із питанням, чи Німеччина в силі зміцнити дотеперішні гарантії безпеки Франції перед новою відплатавою війною. Штресман відповідає на ці домагання думкою загальної нім. опінії: якщо Франція вважається опорожненою Рейнщиною, вважаючи, що дотеперішні гарантії Німеччині супроти неї недоволяють то яку вагу має договір в Льокарно? Льокарно дає Франції всю можливу безпеку, яку тільки держава може мати; ця безпека зазначена союзом з Англією, яка у воєнній хвилині кидає для о. рови Франції всю свою флоту та економічну силу. Проти Німеччини ста-

Висновком цих усіх питань була заява Штресемана: Німеччина домагається звільнення Рейнщини, тому, що вона вважає німецько-французьке порозуміння підставою європейського миру. Продовження окупації є вічною перешкодою цього порозуміння. І в другій своїй промові, після першого гомону, що і счилось від односторонніх оплесків усіх німецьких партій, Штресман, у полеміці з націоналістами на тему внутрішньої політики, заснував основну лінію теперішньої німецької закордонної політики: Льокарно не є кінцем мирової політики, а шойно починком. Коли Франція вважає окупацію Рейнщини за політично-торговельний козир, який можна використати на інше матеріальне добро, то треба би їй відповісти, що в політиці є інші цілі як матеріальні збоготи.

нам можуть бути цікаві ті афганістанські історії — нам, уми й серця яких вапратили ішмиками важливими справами. А нескі і афганістанські історії повинні нас цікавити. Різ певна: з хуторняського чи парафінянського „штадтпункту“ афганістанське питання (як арештом трохи не всі інші питання світової політики) — одна байка і марна втрата часу. Однак доволі висунути кілька пальців поза дошками загорожених світ нашого галицького та полтавського хуторняства, ясної невідомості й мислоспридатності, то зараз не почувте подув полів і процесів, якими порушується край і народи далекого сходу і який скоріше ти піаніше продротесь крізь дошки й у лаш світоя та прилесе нам неодику несподіванку — щоб тільки не помилю!

Бо щоб хто і не думав, а такі правда остастись правдою: що замало є заплюштити очі, щоб змисти з обличчя землі неприязні, або просто тільки козачині лам факти, тай замало є захочати, по відомому араку, голову в пісок, аби викредити основні життєві питання, насичені кожному краси і народова питомаю йому географією, геополітикою, економікою, абірвою психологією, томо.

Розмірами більший від Франції, Афганістан або думку, яка виконувалась поза значне наше думання: закон безладності налігає не тільки на фізичний світ, а й на працю нашого міску. Нічого й лекшого, як перекрученням викривити зміел міркувань, поведених на інакший ніж наша звичайна площі: такі буцкіто зручні й затрі мазеври, не розважуючи нічого і нічого, тільки опінують розважку живих питань.

III.

Афганістан лежить у самому осередку Азії. Це багаторічний поміж імперією Радянською та Індійською, себто британською. Це, говорять, відомий жаргоном: акач до Індії. На акач цей, як і слід, британці перед війною важко поклали були свою руку: коли стануть там сильною повою британсько-індійські гарнізони, то заверті верота євразійській загрози Індії, перенятому в спадщині по пок. Росії напором Радянськ. Союзу до свободного моря.

Нічого лекшого як одним поточком пера викресляти на білому папері проблематизм — справляти фортеця, природно горами в чотирокот закріплена. Але не тільки військова зага тієї країни безмірна. Велике й торговельне її значіння. Ні пок. Росії а й захарпівською залізницею, ні англійцями з їх організацією плавали на Перському Заліві не вдалося відкрити споконвічні торговельні тачи, що ведуть через Афганістан. Читайте прешіає відомлення в мандрівках Марка Пола про організацію татарської імперії на просторі між Угорщиною і Китаєм: географічний осередок тієї, безприкладної в попередніх віках, організації й забезпечки лучби, був у Афганістані. Осередком таким країна ця осталася й

мих рудницьких.

Наша док конкістадорів.

На смерть Бласко Ібанеса.

Із тисячи кандидатів на нагороду Нобля за останніх 10 літ, Бласко Ібанес був мабуть єдиним, який, гадали всі, в силі ще заждати з 10 літ на свою чергу. Не тому, що мусів ждати на славу і на ласку якоїсь Академії, що пригадає його кандидатуру. Ібанес мав усе, що така нагорода може принести відомому письменникові, і навіть більше; крім слави та майна, найцінніший скарб: здоров'я.

Вся його постать і вся атмосфера докола нього, письменника та людини, була надихана стихійною енергією. Тих кількадесят томів, які він кинув у світ це тільки одна, невеличка частина його невтомної живучості, пориву та зацікавлення життям. Бласко Ібанес був еспанським Джеком Лондоном, Бальзаком і Золею в одній особі. Він був щасливіший від них усіх, і як письменник і як людина. Як письменник він не відчував на собі тягару своєї професії; як людина він мав більше щастя, чи пак: пружинищу владу, якщо правдою є те, що однією із головних причин цього

БАЛЬ ТЕХНІКІВ

ДНЯ 14. ЛІСТНЯ 1928 Р. В САЛЯХ „НАРОДНОГО ДОМУ“.

Запрошення і б. лети можна набуту в доміні „Основа“ Суліського 21 (Ака 1430 Дім) партр на право, кожного дня між 13-30 — 15 і від 15-30 — 20 —

до нині. Туркестанська багрови й вона (до речі: в переважній частині українськими руками винищена) Але в скіду й південну Азію шляхом через Афганістан. Тудою й сунуть у протилежному напрямі британські багрови й залізні виробни. Не будь у країні цієї євразійського порядку, обезначеного політикою й жандармерією, то в тяжку господарську кризу попала би й українська колонізація Туркестану, залучена в голошу підйому тамошньої економічної творчості. *Nostra res agitur* — навіть нас, галичан, яких досі тисячі загнала туди й поселила там воєнна і післявоєнна метушня.

IV.

Теперішній пар Афганістану, користуючися англійськими клопотами часу великої війни, стряс а себе британські пута. Його енергичні реформи в західному амислі, твердою рукою нахилувані відсталій людності, заставили деякого величати його назвою афганістанського „Петра Великого“. Чи будучинна потворить цю підхлібну назву — хто це може нині відгадати? Покищо назва ця повторюється трохи не по всіх європейських газетах. Коли свого часу Петро Великий приїхав був у Париж, гляділи на нього наче на курйозного вітра, тай ледви чи котрийсь француз здогадувався тоді, яку переміну в передачі тоді європейській різновазі спричинить панування того Петра. Зосібна: неважко підсмажувати тоді котрий-небудь француз, що цей Петро дасть почин тому процесови на Сході Європи, від якого мала познати з обличчя землі Річнесполити на якій — хоч як „вона вже була спорознивала — Франція все ще основувала, наче на сильний підпорі, систему своєї загражничної політики? Хто зна, чи коли-небудь ціла західна Європа, а Англією виключно, не буде шось подібне думати про сьогоднішню гостину афганістанського царя?

Від Франції бере цар Аманулла зразки цивілізації. Але він ні трохи не схилий брати відси зразки політики — політики парламентарної демократії й республіки. На цей товар він не засий: від товару такого його примітивна країна і несподівана людність швидко загинула би. Його охматілі лянуть до уридів кріпких. Кажуть, що приклад Мустафи Кемала дуже йому сподобався: він високо шанує Муссоліні і приїхав був з рук італійського козаула фашистівську відзнаку. Він послав гарячі замани пошани пок. Ленінові і незабаром аложить він візиту урядови Сталіна в Москві: то буде перша гостина царя і то абсолютного, в радянській республіці, де пра-

вить також абсолютна комуністична олігархія

V.

Афганістанський Петро Великий! Що в XVII-ому віці наш великий Богдан не зепів стати насим Кромвелем і Петром Великим — аплатили ми за те солено: руїною і П наслідками.

Чи країні й тривкілі наслідки для політичного вироблення й національно-державної удатності українського народу матиме на комбінації Петрівських мір а меншечко-олігархічними принципами дивана нині Радянська Держава, тобто чи вона зуміє і вепіє оконочно пагнузлати першопу апархію й стещовищуку будицнсть і нахилити недовілітній людності нову, сувору дисципліну — пророкувати на цю тему було би нині ще передчасно.

Одпаче саме в цьому і па в чому ішшому, як саме в цьому, і лежить суть питання української державності й української будучини.

Василь Паніко.

Величезний вибір **Новостин** на **КАРНАВАЛ** поруче блаватна фірма **АНТІМ УВЕРА** Львів — вул. Галицька 10. Філі в Тернополі, Дрогобичі, Станю.

Перед виборами.

Упелівські годованці оправдуються.

Вся азість, жовч і завязяття упелівських годованців від першої хвилі виступлення на прилюдну арену „Партії Праці“, себто цієї невеличкої, але чесної кумпанії, впливаєть на Українське Нац.-Демокр. Об'єднання. Інші партії, все одно: українські чи польські в упелівських органах вітаються великим пошаніаком. Коли й треба комусь відповісти, то делікатно, сальново, обережно. Зате УНДО в кривому зеркалі цього „націоналістичного“ туртка виходить якоюсь пекельною силою. Зрештою, хіба це дивно? Українське Нац.-Демократичне Об'єднання цей забороло української національно-політичної думки. Зовсім природно, що в очах комуністів воно є неабияким страховищем. Зріст УНДО-ця, його організаційну силу, його вплив на маси охрещують всі і прозорим серпанком москвофільства: аслонені комуністи, як зріст „фашизму“, як „консолідацію націоналізму“ а „української буржуазії“. А наемні підлогави а „Партії Праці“ не лише підтягають за своїми мугутними протекторами, але ще й переви-

пнують своїх хазяїв, щоб домазати, що своїй службі вони не поличили, що „чесно“ виробляють всяку подачку. Дач бляшю о успіху своєї наемної роботи, упелівці пазнають себе ще й „націоналістами“.

З піною на устах клядучи на Українське Нац.-Демокр. Об'єднання болотим брехні, вони в чотирі погібелі агітують ся перед хазяями. От з хазяєм розпочаття виборчої акції зажадали упелівські годованці засісти до виборчого п'яру з своїми хазяями. І шож стилося? Сель-роба відкинули пропозицію упелівців, хоч ті домагалися лише чотирьох майдатів. Не наймитами місця біля хазяйського стола.

Не згадували ми тро це зазвичай, бо готові були від упелівських годованців почути ще звичайну відповідь, що це — моваля — „двонос“. Але тепер з бляшю між сель-робівським „Нашим Словом“ і „Працею“ довідуємося, що годованці справді покладали надії на співзвний виборчий п'ярі зі своїми хазяями. Вже кілька разів „Наше Слово“ потягнуло кнутом упелівських годованців, а недавно навіть забавилося в зоологічній „студії“, описуючи „провідників“ УПІ.

Довго мовчали упелівці, не зважаючи, як котру ногу ступити. Аж в останньому числі „Праці“ (з 5. лютого) скрикну і азержливо почали оправдуватися. Дз виборчі вони хотіли йти зі Сель-Робом. Після розписання виборів

„Управа УПІ звернулася устно і письменно до управи партії Сель-Роб, заіцаючи, що УПІ готова розпочати розмову в справі утворення з Сель-Робом одного виборчого блоку. Управа Сель-Роба довго надумувалася і нарешті відповіла письменно, що Сель-Роб а УПІ-тею Праці не лиш не зеднаєся до виборчої акції, але пашаки, буде Партію Праці поборовати, бо Партія Праці а хоче прийняти під свої опікунчі крила польських селян і польських робітників“.

Після ствердження цього факту „Праця“ переходить на жалісно-направуючий тон, бється в груди і заявляє, що м „проти Сель-Роба ще ніде і ніколи не виступали... Нехай собі Сель-Роб дає себе під свої опікунчі крила польськ. хазяїв-колоністів, що осіли і далі осідають на українських землях. Нехай собі Сель-Роб далі опікується польськими робітниками, що відбирають хліб робітникам українським. Ми їзза того не будемо воювати з Сель-Робом“.

Дуже цінне признание. Давно треба було так сказати і адретн в себе маску. Хіба тепер уже неясне обличчя упелівських годованців. Вони не можуть і не сміють воювати зі Сель-Робом, хочби той повоював не злати які гріхи. Со вони тільки наймити, залежні від свого пана і майдатів ім Сель-Роб не дасть, бо не для того засновано УПІ, тільки для газетної, дз розбиття українського національного тaborу, яку то службу сповнюють годованці ці на повне задоволення своїх хазяїв.

незбагнутаго regretum mobile щастя є людська влада.

Джека Лондона загнала в моголу передчасна смерть у розквіті сил; Бальзак став фанатиком пера і не міг ні ним, ні фінансовими операціями вирівняти свого голодного бюджету; Золя падо хутко почав глядіти на життя оком лікаря, що слідкує за процесом недуги. Ібанес мав тисячу нагод згинуть як муха, завдяки своїй упертості чи патись усяких солодощів і трасовини. Вийти ненарушним із великої катастрофи в Булапешті це — так і зветься — випадок; але ости в Патагонії між хижакими, дикунами і міліонами бачилів тропічних; оснувати колонію на межі Урангау та Парагваю, де 4 дні до рого розмежовують підсоння із 18 степ. студені і тропіками; пхатись у протидержавні змови, переходити влізницю, зазнати засуду на довічну каторгу, обіхати весь світ підчас війни, перейти сотні професій, звязаних із фізичною натугою — на це треба мати хижачку здатність еспанського конкістадора.

Життя Ібанеса — кінова фільма, цікавіша як не один із його творів. Миналого року найшовся еспанський журналіст, який позвадрия Ібанесомі бдного меканікостанго

ним сюжету і написав повість: вірнісенький житепис Дон Вінсенте Бласко Ібанеса. Так отав Гаско Контель ще більше відомим. Цю книжку знемо, на жаль, із другої руки. А втім: чи було би тут місце ботай перечислити найважливіші потії його бурлацтва, торговельних комбінацій, політичних успіхів, (посол після каторги!) мандрівок із відчитами та пропагандою (за 9 місяців в Аргентині, Парагваю та Чілі — 120 відчитів!) або сам список його творів?

Ібанес один із найбільше читаних письменників у світі. Від менту, коли англійський переклад його „Чотирох Іздів Апокаліпс“ розійшовся в Америці за кілька днів в... 100.000 примірниках, він міг би жити як король із самого пера, якби вже раніше не приїхав із Америки багатим бізнесменом. Як великий республіканець, що не в силі погодитись із монархічним ладом своєї країни, П традиційним водостоєм, у боротьбі з корчем і після довгої життєвої боротьби, він вибирає собі для праці та відпочинку тихоньку закутину франц. Рів'єри — Менгону. У цьому 20-тисячному захисті для чакоточинців із усіх кінців світа, між квітучими терасами рож, мімов, фіг, маделі і цитрин, дрімєє його віла „Феліана

Роза“. Ібанес, що був неабияким обходиситом не вибрав а-го клаптика землі без надуми. Із його вікон видко було італійський кр-дон і „Червоні печери“, місце одної із найбільших і найстарших західок передісторичної людини; а 15 хвилин поїздом ви в центрі одної із найбільших сучасних печер пристрасти — Монте Карльс; Мектона найтихше містечко Рів'єри, а найлагіднішим кліматом; довкола неї останки старих мавретанських замків, нині мов ластівячі гнізда, колись осідок може й предків Ібанеса — морських піратів. У сідлі та біблійній тиші не почуваші зам, що живеш; і як легко там працювати та вмирати!

На протязі року неодні раз доводилося мені пригадувати королевському м'яткові Ібанеса і його кремезній, рішучій постаті. У Менгони, кулі приїжджають лододорі та міліардери і де кожний рибалка або виноградар глядить на них оком рівного, Ібанес був завжди для всіх, хоч і щоденною а ісебудою появою. Навіть виставки місцевих книгарель давали про творам перше місце... пору про відиків по Рів'єрі та П країні. Ех! Якби я був думав тоді, чи до чого його книжки, як можна би використати інтерв'ю а паші

Одиноким серезником проти катару, хрипки, недуг віддихових доріг

„GLAZIAL“

Хто раз спр.був, стане сталим вибо.чим.
Сотим призна.нь. Скрізь до набути.

ОДИНОКИЙ ВИРІШНИК:

Й. ПАСТЕРНАК
ВЕЛЬСКО — ШЛЕСЬК.

З огляду на наслідування, пр.шу уважати на
152 Іран Стенс. назву „GLAZIAL“. 3-3